

Elek, 1899. április 17. – Budapest, 1973. október 21.

Értelmiségi családban született. Apja állomásfőnök volt Lökösházán. Középiskolai tanulmányait Szolnokon kezdte, 1917-ben, az aradi főgimnáziumban érettségizett, ezután bevonult katonának; 1918 novemberében, mint hadapród őrmester szerelt le. Beiratkozott a kolozsvári tudományegyetem jogi karára, tanulmányait az időközben Szegedre költözött intézményben folytatta, előbb az államtudományi, majd 1923-ban a jogi doktorátust szerezte meg. Bölcsészeti tanulmányai során abszolutóriumot szerzett. Hallgató korában megválasztották az Egyetemi Kör elnökévé. Joggyakornoki idejét fővárosi bíróságoknál töltötte, 1923-tól bírósági fogalmazó. 1927-ben egységes ügyvédi és bírói vizsgát tett, majd 1928-tól öccsével ügyvédi irodát vitt Kunszentmiklóson. Politikai pályája 1928-ban kezdődött, amikor öccsével önálló vármegyei ellenzéki pártot alapított. 1929-ben a vármegyei törvényhatósági bizottsági választásokon a kunszentmiklósi járásban az ellenzéki lista vezetője, de minimális szavazatkülönbséggel kisebbségben maradt. 1930-ban testvérével együtt csatlakozott az akkor alakult Független Kisgazdapárthoz. Megyei pártszervező, a szabadszállási és a kunszentmiklósi választókerületek, valamint a Dél-Pest megyei kisgazdapárti szervezet vezetője. Bekerült az országos nagyválasztmányba és az intézőbizottságba is. Az 1935. évi országgyűlési választásokon a szabadszállási kerületben, pótválasztáson minimális százaléknyi különbséggel a kormánypárti jelölt mögött végzett. 1939-ben Kunszentmiklóson indult, ezúttal harmadik lett. Az FKGP Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye déli listáján sem jutott mandátumhoz. A háború alatt ellenzéki magatartása miatt munkaszolgálatra hívták be; az orvosi felülvizsgálat után leszerelték. 1944-ben testvérével együtt a kiskunsági és a Duna melléki németellenes ellenállás egyik szervezője és irányítója. A nyilasuralom alatt Budán bujkált.

1945-től Budapesten folytatta az ügyvédi munkát. Testvérével együtt rész vett a Pest megyei kisgazdapárti szervezetek újjáalakításában. Tagja lett a vármegyei nemzeti bizottságnak, majd a törvényhatósági bizottságnak is. 1945. november 4-én a Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegyei kisgazdapárti listán nemzetgyűlési képviselővé választották. 1945. december 18-ától 1946. augusztus 12-éig Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye főispánja, egyben a vármegye és Kecskemét közellátási kormánybiztosa. A megyei nemzeti bizottság delegálta a Pest és Nógrád Vármegyei Egyesített Kőbánya és Útépítő Rt. igazgatóságába. 1946. szeptember 7-én beválasztották az FKGP Intézőbizottságába, később bekerült a politikai bizottságba is, utóbbi tisztségét 1947 tavaszáig látta el. 1947. február 21-én kinevezték az Igazságügyi Minisztérium politikai államtitkárává. 1947. június 14-étől szeptember 27-ig a miniszterelnökség politikai államtitkára. Az FKGP 1947-es választási kampányának a vezetője. Augusztus 31-én korábbi választókerületében ismét parlamenti képviselő lett, bekerült a törvényhozás politikai bizottságába. A választási vereség miatt viharos szeptemberi tisztújító nagyválasztmányi ülésen ismét beválasztották az FKGP Politikai Bizottságába, de négy nap múlva lemondott. 1947. november 10-től a Pest megyei szervezet elnöke. Néhány hónapig a kisgazdapárt Budapest XII. kerületi szervezetének az elnöki tisztét is betöltötte. 1948. április 13-án visszaadta a

mandátumát, és visszavonult a politikai élettől. 1971. évi nyugdíjazásáig ügyvédként dolgozott Budapesten.